

אמר עזמות... (סוף מעמוד ב')

הכירה רוצה אני לברך בזה את נמרוד התל-
פיותי לבית בן-יהודה ואת נחום בעל הכובע היחי-
ת גדול ורחב בארץ, ליום אשור אגודת הציירים
דעברים בא"י. הסתדרות זו מאהדת את כל העו-
שוי"ם הישראלים בספורט הפלא והמועיל, הוא
מלעב הציד. יהי רצון, שימספר העשוי"ם האלה
יגרל ויצמח כעשב השדה!.

ואולם עצתי לציירים שלנו שינתנו זחירות
יתרה, לכל יקרה להם הלילה והמקרה של ל מ ד
אשר יצא לצוד ציד וראה כמין חיה והרגה נפש
— והנה זה זקנו ק י ג, ומעשה באחד הציירים
בירושלם, שהלך לפני חדשים אחדים לצוד חזירים
זירה בשגנת בהולך-על-שתים — והרגו.

ולציירים הטירונים והחדשים ולכל רובה קשת מן
הצעירים, עלי לגלות סוד קטן: ישנן בירושלם
חנויות המוכרות צידה, במחיר השווה לכל הנפש.
זיכרו לשוב מצידם הביתה לדרך החנויות הנ"ל
בידים מלאות...

שוב מעשה ירושלמי אמתי, שאירע בשבוע
זה בעירנו.

לפני שנה בערך, בא יהודי חשוב ואמיד
מאלג'יר יוסף חיון שמו, לשכון כבוד בעירנו ובנה
כמו רמים שני בתים בשוק החדש אשר במחנה
יהודה.

והנה במוצש"ק העברה נתבקש פתאום לוי-
שיבה של מעלה, הבוקר אור, ואנשים משתי חבי-
רות-קדישא, מערבית וספרדית, באו אל האלמנה
ושאלו ממנה, לאיזה עדה היה שייך בעלה המ-
נוח? והיא ענתה להם: ס פ ר ל י ת. לעומת
העדה האשכנזית, כי לא ידעה להבחין בין ספרדי
למערבי ובין מזרחי לאשכנזי, להבדיל.

לא היו רגעים מועטים ולפני בית הנפטר הופיעו
שתי פלוגות, אחת מערבית ואחת ספרדית, וש-
תיהן התחילו רבות ומתקוטטות ביניהן: "כיו
יכנס תחלה?" ובבית פנימה היו רק שלשה:
שתי נשים הלשות, האלמנה ואמה היודעת לרבר
רק צרפתית, וביניהן — הנפטר.

לסוף התפרצו שני הצדדים, תפשו את חבר
מינן, אלה בידים ואלה ברגלים, שנים אוחזים
במת: זה אומרי, כלו שלנו בני המוגרבים, וזו
אומרי: כלו שלנו בני העדה המיוחסת של רבי
יהודה הלוי, והוא? — כלומר המנוח, היה ניוטרלי
וגוטה בראשו ובכל איבריו לשני הצדדים..

היתומים הקטנים שראו במחזה לא הבינו
וצעקו לאמם ברעלה: "מאמא! מדוע מכים את
האבא?"..

ואולם, כשהגיעה הלוויה לבית-הקברות של
הספרדים, הגיעו הרברים לידי מהלומות — לכבוד
המת, לא הוציאו ס כ י ג כמו בפ"ת, וסו"ם
עלה בידי ה"גבורים" המוגרבים לכבש את המת
ולחפיאו לקבורה מערבית.

לאחר סתימת הגולל ואמירת קדיש ו"שלמא
רבא" הלכו הקברנים המערבים נטווי ראש והת-
פארו בראש כל חוצות: סוף סוף נצחנו וכבשנו
את המת "שלנו"!

וראשי המערבים והספרדים עסוקים הם, כנר-
אה, בעניני בליזום ודואגים אל החיים ולא אל
המתים.

זוה"ל הכריחה האחרונה של הסתדרות הפ- קידים:

— כיה בין אשה לפקיד במוסד צבורי?
— האשה גילח "מסוכן" בין שלושים וארבעים,
ופקיד במוסד צבורי גילו מסוכן (לפטורים)
בין ארבעים וחמשים..

ובלייל ה"סדר" של פסח הבעל"ט יקראו
המתרחצים בחמי טבריה במקהלה ובכוונה גדולה
את שירת "ד י י נ ו" של ההגדה בניגון הידוע
ובנוסח דלקמן:

כמה מעלות טובות למקום הזה עלינו!
אילו השמיענו ד"ר בוכמן את הרצאתו על
דמי טבריה, העולים כטיבם ובחין ערכם על מעיי-
נות הרפואה בעיר איסבאדין, מאריונבאדין, באדין
באחין וכל ספורי בדין, ולא זכינו לשמוע אח"כ
את דרשתו הנפלאה של מנהל "הבריאות" —
דיינו!

אילו סיפק המנהל את צרכי המתרחצים
בארבעים לא"י בערך ולא עשה בהם שפטים, באני-
שי הגליל שהם סרבנים וקנתרנים וביחוד בראש
ועד הקהלה על שהעיו בנאומו לדרש תיקונים —
דיינו!

אילו בנה לבית-המרחץ מדרכה של אספלט
לאורך המרחצאות, ולו רק כרחב של מטר אחד,
כדי שהמתרחצים לא יפגעו את רגליהם ההולות
על אבני נגף ורגבי-מוקש על שנתוים מעיניהם
ניצוצי-כוכביא כמש — דיינו!

אילו קרכנו למקום ולא היינו רודפים אחרי
בית-הכבוד מהלך כמה רגעים, לקיים מה שנאמר:

איזהו מאושר? מי שבית הכסא סמוך לרחיצתו —
דיינו!

אילו לא היו מעלים את המחירים ביחוד
באמבטאות הזולות ולא היו העניים כאחב"י והר-
אמידים משכנינו רצים ל"חמה" אשר בעה"ר מז-
רחה — דיינו!

אילו היו נותנים מגבות ואלונטיות למתרחדי
צים באמבטין של ט"ו גא"י, לא היו אחינו האמרי-
קאים יורקים שבע ריקות בשעה ומקללים "בלא"י
דיפול!" ג' פעמים ברגע ולא היו עוזבים את
זמרחצאות יחד עם העיר להזהיר את קרוביהם
ומכריהם עד דור עשירי — דיינו!

אילו היו מנקים את קורו העכביש התלויים
על ראשינו מלמעלה והיו מדיחין את הרצפה כפי
עב בפעם ולא שקעו את רגלינו ברוק ובקליפת
הפירות — דיינו!

אילו היו תולים ומנורות פשוטות בשביל
ה"ותיקין" הבאים להתרחץ במנין ראשון כדי להי-
שיג אמבטיה נקיה בלא חומר טבעי וכדי שיראו
את הדרך לפניהם לקיים מה שנאמר: "ההולכים
כחושך ראו אור" — דיינו!

אילו היו מחממים את ששת חדרי המתנה
בתנורי נפט ביכות הקרה והגשמים למען יניחו

הרוחצים אחרי האמבט ולא תאהזם צינה הם
ושלום ויקבלו מהלה יותר רצינית — דיינו!

אילו היו מסדרים מעקה למדרגות של האמ-
בטיות והיה למשען לחולים והיו מנקים לכהפ"ח
את הזבל, הרפש והזוהמא יום יום והעבירו איתנו
בחרבה — דיינו!

אילו היו מסדרים מתליות לכגדים בחדרי
ההמתנה ולא בחדר האמבטיות ששם הן סיפגות
לתוכן את כל הרטיבות, והיו קובעים מקלחות חמות
לכל הרוחצים להסיר מהם כל הזוהמא והחלאה
לפני כניסתם לאמבט — דיינו!

אילו היו המנהלים מסדרים ודואגים שהפרי-
החים מבני-דודנו לא ירחמו על המתרחצים ובי-
יחוד על הצעירות שלנו ולא היו נושאים אותן על
כפים מדוב אהבה ומטילין אותן לתוך ה"טרום"
ביל" — דיינו!

אילו היו ממעטים בדרשות ומרכים להתח-
שב עם הרהישות של הצבור — דיינו!
על אחת כמה וכמה שהעלו את המחיר ולא
סדרו מדרכה ואין מנורות ואין מעקה וכו' וכו'.
רבי נחום הצפתי היה אומר: כל שלא אמר
שלשה דברים אלו בתלמי טבריה, לא יצא ידיו
הובתו, ואלה הם: ס ד ר, נ ק י ג, ו י ח ס